Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостcтвах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Верховне войскове право Корони

Як вже звістно загально, цілий спір угорскої коаліциї з Короною веде ся поправді о верховне войскове право Корони. Кошут і єго товариші кажуть, що верховна власть над угорским войском належить ся лиш угорскому парляментови а не Монарсі і хотять конче, щоби й Корона признала то та зрекла ся тепер того права, яке фактично виконувала через 38 літ і то не самовільно, але на основі угоди з 1867 р. Корона знов обстає зовсім справедливо при своїм праві а Монарха, як вже звістно, рішив ся не відступити від свого права. Отже по чиїй стороні правда і хто держить ся правної постанови? Не може бути сумніву, що Корона, коли через тілько літ без всякого аж до послідних часів опору виконувала верховне право войскове на Угорщині, робила то на основі закона, котрий їй то право запоручив. Коли же їй нині того права відмавляють, то треба передовсім знати, що постановляє дотичний закон.

Отже § 11 арт. XII. закона з 1867, о котрім тепер спір веде ся, так постановляє: „В наслідок конституцийних прав володітельских Є. Величества що до военної справи, признає ся все то, що відносить ся до однакової управи, проводу і орґанізациї цілої армії, отже також і угорского войска, яко доповняючої части цілої армії, яко належаче до розпорядимости Є. Величества“.

Здавало би ся, що параґраф сей зовсім ясно говорить і постановляє, що всї верховні права над угорским войском яко доповняючою частию цілої армії належать ся Монарсі. А однакож коаліция перечить тому. Она чіпає ся слів: „Конституцийних прав володітельских що до военної справи“ і висновує з того, що парляментарна більшість має право виконувати рішаючий вплив через своє одвічальне правительство на виконуванє володітельского права. Се значить не менше ні більше лиш то, що як би Монарха схотів н. пр. завести якісь зміни у войску, хоч би й конче потрібні, то Кошут і товариші з цілою своєю більшостию парляментарною, як би то їм сподобало ся, мали би право спротивити ся тому і недопустити через своє правительство до виконаня того, що володітель уважав би за потрібне і конечне.

На сїм становищи станув і ґр. Юлий Андраші, котрого батько ґр. Юлий Андраші (старший) з цілою рішучостию признавав повисше право Короні, і каже: „На Угорщині треба зводити кожде дійство правительства на право Корони а се право треба виконувати в дорозї одвічального міністерства. Верховні права войскові Корони суть тої самої натури. Угорский парлямент мав завсїгди право впливати на екзекутиву“. Він покликує ся при тім на §. 12 арт. XII. закона з 1867, котрий каже: „Край однакож застерігає собі право часового доповненя угорского войска і призволеня рекрутів, постанови условий того призволеня і часу служби і т. д.“ Отже то не якась зачіпка і певно, що то не несправедливо, скоро ми, коли від нас жадають рекрутів, хочемо мати вплив на то, серед яких відносин мають тоті рекрути служити“.

Отже слова „конституцийні права володітельскі“ в §. 11 і слова „постанови условий“ в §. 12 спонукали коаліцию завести борбу з Короною, бо коаліция видить в тім своє право. Але она в своїй загонистости пішла ще дальше, бо жадає просто, щоби Корона зрекла ся таки зовсїм тих прав, які їй запоручає §. 11.

Очевидно, щоби цілу справу ясно поставити, оголосило тепер угорске бюро кореспонденцийне материяли до історії §. 11 арт. XII. закона з 1867, з котрих найважнїйшим єсть поясненє ґр. Юл. Андрашого (старшого). Із згаданих материялів ось що показує ся:

Вслїдок сумнївів Монарха що до деяких точок угодового проекту виготовили були

---

7)

На Кавказї.

Після дра Вірта, дра Райна і др.

зладив К. Вербенко.

(Дальше).

Наконець починає ся справдешна подорож в горах. Не стану тут описувати чудових образів височезних гір, які представляли ся нашим очам, бо се й годї описати і читатель не може виробити собі о тім докладного образу та бере часто широкі описи за пусті слова, що стають для него нудною балаканиною. Щоби величаву красу високих гір поняти або опис еї відчути, треба самому хоч раз колись видїти такі гори. Хто був коли у високих горах і на кого відділав цілий чар альпейского сьвіта, той вже зрозуміє, коли скажу коротко, що краєвид кавкаских Альп єсть пересїчно далеко романтичнїйший і дикший, як мало що не всї швайцарскі сторони а то для того, що кавкаскі велити піднимають ся о много безпосереднїйше з долин в гору як швайцарскі Альпи зі своїм пишним, але нераз трудним аж до утоми підгірем. А романтику кавкаских гір підносить ще й незвичайна ростинність, котра иноді на превелике диво подорожного доходить аж до тої границї, де вже починають ся вічні снїги та ожеледцї а в декотрих гірских долинах видко ще просторі праліси, котрих ще не рушила людска рука.

За то не видко на Кавказї величавих полонин і оживляючих альпейских колиб, що сьвітять ся здалека своїми білими стїнами і червоними кришами з дахівок. Замість того, коли тут добре розглянути ся довкола, видко вбудовані до половини в скали камінні доми, з котрих 15 до 20 або й 30 разом творять осетиньске село. Нераз можемо їхати й пів дня осетиньским гостинцем войсковим а не побачимо анї одної такої людскої оселї; за то в долинї над рікою, де земля трохи урожайнїйша, видко богато таких осетиньских сїл одно коло другого.

Що найбільше в тих осетиньских селах впадає в очи, то непокірливі, сїрі від старости чотирогранні камінні башти, сьвідки кавкаскої розбишацкої романтики та осетиньскої хоробрости з послїдних столїтий. Кожда лїпша хата має одну башту, в кождій місцевости буває їх по чотири до шість або й більше. Тоті башти, в серединї порожні, з многими отворами до стріляня, служили жителям за послїднє місце, де они могли сховати ся і звідтам боронити ся підчас розбишацких або й военних нападів сусїдних племен. Нинї валять ся тоті характеристичні памятники славної осетиньскої минувшости, бо росийске правительство заказало під загрозою великої кари відновляти тоті башти аби ставити нові. Заказ той, оправданий ще перед якою пів сотки літ, можна би впрочім нинї вже скасувати, бо в цїлій Осетиї нема вже й слїду з давного романтичного розбишацтва і племінної борби.

Ми зайшли були до одної осетиньскої хати в малім гірскім селї, положенім високо на горі. Там відбувало ся як-раз „велике попрятуванє“, бо вечером мало там відбувати ся весїлє 14-лїтної доньки господаря. Тото попрятуванє далеко не таке страшне як в наших новомодних помешканях, бо цїла осетиньска хата складає ся лиш з одної однісеньої комнати: задну стїну творить гола скала, дві вузкі бічні стїни і трета довга, передна, в котрій суть деревляні двері, зроблені з каміня а цїлість вкриває кілька бальків з плитами на них, заліпленими добре убитою землею, щоби снїг і дощ не добував ся до середини. Вікон нема. Крім дверий єсть ще чотирогранний отвір в криші, щоби дим туди виходив з огнища, що знаходить ся по серединї хати. В кутї на ліво був малесенький пересїк з гордою назвою „сьвітлицї“. Під задною стїною була деревляна лавка, на котрій гості могли прикучнути, під правою бічною стїною містили ся кури і свинї, а під передною стїною коло дверий було місце на глиняну посуду з водою і молоком. Лїжок не було ніяких, а коври, котрі вечером порозстелювано для членів родини, лежали через день позвивані в кутї.

Жителї тих камінних печер, частина осетиньского племени, творять один із многих відломків народних, що загнавшись в неприступні гори і замкнені гірскі долини, задержались тут чисто, непомішані, через многі сотки літ. Они самі називають себе Ран (Арийці) і їх зачисляють до арийскої раси (тої самої, до котрої належать і всї европейскі народи з виїмкою Мадярів і Турків), підчас коли їх сусїди Ґрузіни та Імерити разом з Мінґрельцями і Сванетами належать до прастарої іберийскої громади народів, що має бути старша як навіть Єгиптияни. Европейцеви, що перший раз пе-

в осени 1866 р. ґр. Андраші і Льоніяй меморандум в нїмецкій мові. В державно-правній части сего меморандум предложив був ґр. Андраші монарсї слідуюче дословне поясненє:

„При укладаню проекту закона треба класти виключну вагу на ту часть §. 11., котра містить в собі засадниче рішенє о єдности войска, котрим признає ся не лиш однаковий провід і управа, але також і внутрішна орґанізация всего войска яко належачі до спільної розпорядимости і в недвозначний спосіб до прав Є. Величества“.

В тиждень по переданю того меморандум був ґр. Андраші на авдиєнциї у монарха, о чім Мельхіор Льоніяй так пише в своїм днєвнику: „Андраші покликав ся на подане на письмі меморандум і запримітив, ще після єго погляду зміст того меморандум єсть тим, що дасть ся перевести. Він заявив щиро, що жалував би дуже, як би монарх не міг рішити ся приняти ті предложеня. На замітку Короля відповів він: Що находить ся в моїх виявах, виходить з того припущеня, що нашій вітчинї буде призволена під взглядом внутрішних справ самоуправа, то значить володінє більшости парляменту“. Так отже віддїлив ґр. Андраші в найяснїйший спосіб верховні права від внутрішних справ, котрі належать до компетенциї парляменту і правительства на Угорщинї.

Вісти полїтичні.

З Ради державної. — До ситуациї на Угорщинї. — Події в Росиї.

На вчерашнім засїданю палати послів промавляв пос. Штайн, мотивуючи пильне внесенє Всенїмців в справі знесеня спільности армії. Бесїдник виступив в дуже острий спосіб против правительства і Корони за становище в справі угорскій. В наслїдок того предсїдатель перебив бесїдникови а Всенїмцї зачали тодї викликувати бучу. Штайн заявив, що буде старати ся недопустити до ухвали континґенту рекрутів і в тій цїли буде промовляти без перерви аж до кінця засїданя. Опісля промавляв пос. ґр. Штернберґ а по нїм бар. Ґавч. Ледви що бар. Ґавч зачав говорити, як Всенїмцї, а особливо Іро, Шенерер, Берґер і Малїк почали виробляти страшенну галабурду та викрикувати заєдно: „Де закон уповажняючий президента мінїстрів до виплачення квоти на спільні видатки?“ На дармо дзвонив предсїдатель і взивав до пошанованя свободи слова. В наслїдок криків бар. Ґавч перервав свою бесїду а коли відтак зачав знов говорити, галабурда розпочала ся на ново. Остаточно мусїв бар. Ґавч перестати говорити а по нїм забрав голос знову пос. Штайн і сказав, що то „безлична брехня“, мов би Всенїмцї стреміли до проволїканя реформи виборчої. В голосованю пильність внесеня пос. Штайна відкинено 117 голосами против 25, а відтак засїданє відрочено і слідуюче назначено на нинї.

З Будапешту доносять, що королївский рескрипт, уповажняючий правительство до розвязаня парляменту, вже наспів. Зачувати також, що комітет коалициї, котрий доси складав ся з 21 членів, має бути зредукований до числа членів 9, а за то одержить значно ширшу повновласть. Після иншої версиї комітет має бути зовсїм розвязаний а на єго місце має бути установлена директория, зложена з трох або чотирох членів.

Підчас неприсутности президента мінїстрів, котрий виїхав до Відня, явила ся у мінїстра справедливости депутация, котра висказала довірє правительству і просила о як найскорше заведенє в краю порядку. Мінїстер Лянїй відповів, що правительство не стоїть на перешкодї поверненю впорядкованих відносин.

Рада мінїстрів заявила ся за наложенєм кар за ширенє в працї фальшивих чуток о правительстві, особах урядових і войску. Вимір кари установлено на 2 до 8 місяців вязницї і грошевої кари до 300 рублїв. На случай коли би фальшиві поголоски довели до бунту, спротиву властям або до бунту войска, кара буде виносити 16 місяців вязницї. До виміру кари будуть покликані мирові судиї або члени окружних судів.

„Нов. Время“ доносить: Рада мінїстрів виготовила тимчасові приписи о свободї совісти. Має бути також управильнена справа метрик і цивільних вінчань. Говорять о виготовленю двох проєктів конституциї. Оба проєкти полишають цареви рішаючу власть, а права обмежаючі уважають ся на рівнї з засадами горожаньских свобід.

З Петербурга доносять, що звістному писателеви Короленкови видано процес о підбурюванє до політичного убийства а то з причини єго отвертого письма. Власти правительственні кажуть, що то письмо стало ся причиною убитя Філонова.

Новинки.

Львів, дня 14-го лютого 1906.

— **С. Е. н. Намістник** гр. Андрей Потоцкий вернув вчера рано з Кракова до Львова.

— **Іменованя.** П. Управитель мінїстерства просьвіти надав профессорови ґімназиї державної в Бродах, Петрови Пасовичеви, учительску посаду в VI ґімназиї у Львові і іменував заступника учителя в IV ґімн. у Львові, Мариана Млодзїцкого, дїйстним учителем в державній ґімназиї в Бродах. Надзвичайний професор ґеольоґії і палеонтольоґії на львівскім унїверситетї, др. Иосиф Семирадский одержав титул і характер звичайного професора унїверситету.

— **Репертоар** „Руского народного театру“ у Львові (Саля „Jad Charuzim“ — ул. Бернштайна): Нинї в середу „Мартин Боруля“ комедия в 5 дїях Карпенка-Карого; завтра в четвер „Не ходи Грицю“, драма в 5 дїях М. Старицкого. Абонамент: першорядний на 6 вистав 15 К, другорядний на 6 вистав 10 К. Продаж білєтів відбуває ся в дни театральної вистави в „Рускій Бесїдї“, Ринок ч. 10 від 11 год. до 4 год., а від 5 вечером при касї театральній в сали „Яд Харузім“.

— **На будову народного театру** у Львові зібрано в сїчни с. р. 3.361·06 К. Загалом зібрано доси на ту цїль 170.342·46 К.

— **Про велику крадїж дорогоцїнностий,** нагадуючу недавно подібну у Вигодї, але більшу, судячи по нагородї 5000 франків за вислїджене злодїя, доносять із Сан Ремо. У одного із тамошних ювилерів украдено: брошу з 40 брилянтами, а по серединї з солїтером (одним великим диямантом); плятиновий ланцушок з 4 брилянтами вартости 8.000 франків; овальну брошу з буквою „C“ і цїсарскою короною в брилянтах на синїй емалїї, обсаджену 14 солїтерами, солїтер величини 10 франківки, в части монтований з плятиновим ланцушком і трома малими брилянтами; маркізовий перстень з рубінами і многими брилянтами; маркізовий перстїнь з сафіром і многими брилянтами, відтак 12 перстенів, а то: 1) з сїрою перлою і 4 брилянтами; 2) з 3 великими брилянтами; 3) з брилянтами і сафіром; 4) з 5 брилянтами і сафіром; 5) з 4 брилянтами і 4 рубінами; 6) з 4 рубінами; 7) з великим солїтером; 8) з великим солїтером; 9) з рубіном і малими брилянтами; 10 з сафіром і многими малими брилянтами; 11) з чорною амелїєю і малими брилянтами і 12) оксидований з 4 рубінами.

— **Товариство „Родина“** в Коломиї устроює в суботу дня 17 с. м. в салї „Народного Дому“ вечерницї з танцями. Початок о год. 8 вечером, стрій візитовий, вступ від особи 1·60 К.

ребуває на Кавказї, незвичайно трудно розпізнати характеристичні племінні черти сих жителів. Ріжниця в мові дає ся вже лекше пізнати а будова хат і одіж поодиноких племен таки самі впадають в очи; але в типах лиця, в рості і поставі невправне око не може добачити ріжницї. Взагалї бувають мужчини високого росту, жиласті, з делїкатно викроєними, сильно смаглявими чертами лиця, постава їх горда а хід сьміливий і певний. По жінках видко, що старіють ся борзо; черти лиця у них правильні, але брак їм повабности а до того ще й їх одіж не причиняє ся до краси. Многославлену кавкаску красу могли ми досить часто побачити на мужчинах, але красавиць між женщинами ми нїгде не знаходили, хоч в кождім селї, через котре ми переходили, збігало ся зараз цїле зацїкавлене населенє а жіноцтво зовсїм не крило ся, коли ми старали ся єму добре придивити ся.

Зараз перша ніч, яку ми перебули в кавкаских горах, була без сумнїву найромантичнїйша, яку чоловік взагалї може те прожити. По довгій їздї возом і дуже томлячім ходї вийшли ми під вечер на полянку серед лісів недалеко від ожеледця Цея, положену на 2000 метрів високо і славну прастарим, сьвятим для Осетинців місцем Реком. Тут стоїть дуже старий будинок, збудований з трамів, котрі вже розлїтають ся, а до єго середини не вільно зайти не то нїякому Европейцеви, але навіть нїякому Кавказцеви, коли він не осетиньского рода. Попід єго стрілами знадворку лежать цїлими купами сотки рогів і голов оленів, диких кіз і козорогів, позношені на жертву. Племя Осетинців, що числить більше як 150.000 душ, обходить тут що року через вісїм днів велике поганьске сьвято, хоч Осетинцї нїби то по части християни, по части магометани. Вже з того, як они поводять ся супротив своїх сьвященників і духовників, можна пізнати, що они в души позістали поганами, хоч нїби то приймили християньску або магометаньску віру.

Отже тут на тій полянцї Реком, де що року сходять ся тисячі поганьских Осетинців, зробили ми собі леговище. В глубокій дебрі в споді під нами шуміла і гуділа бистра Цея, бистриця, що виливає з під ожеледця Цея, а по тамтім боці ріки підносили ся безпосередно страшно стрімкі скали вкритої снїгом і ожелединою гори Адаі-Хох, високої на 4650 метрів. На лїво і право закривали нашу полянку сосни і буки а поза нами стояла поганьска сьвятиня на зарослій буйною травою зубочи, на котрій осетиньскі пастухи пасли свої конї, вівцї і кози.

На сїм романтичнім місци почали зараз наші тутешні товариші жваву роботу, вибивши насамперед перед сьвятинею богато поклонів, дотикаючи при тім чолом самої землї. Розложено три шатра, які ми привезли з собою, розстелено під ними коври, покладено подушки, позастелювано накривала і пледи а коли вже так для кождого приладжено постіль, розложено ватру. Коли бухнула величезна полумінь, розпочала ся кухонна робота; наші осетиньскі помічники взяли ся лагодити для нас „сашлик“, улюблену на Кавказї страву: покраяли баранину на маленькі кусні, позанизали на зелїзні рожни і взяли ся їх шкварити на грани, а рівночасно варили другі кусні в зелїзнім горшку, приладили чай і цїлі коновки сьвіжо видоєного молока, що купили у осетиньских пастухів, а коли вже все було готове, позасїдали ми коло ватри до вечері.

(Дальше буде).

— **Ц. к. Галицка Дирекция почт** і телеграфів подає до відомости: Нові складниці почтові отвирає ся з 16 с. м. в Явірнику рускім (пов. Добромиль), в Літині (пов. Дрогобич), в Колтові (п. Золочів), в Воютичах (п. Самбір) і в Бригідині (пов. Стрий). — З днем 25 лютого с. р. буде отворена стация телеграфічна з обмеженою службою денною при уряді почтовім в Глїбові скалатского повіта.

— **З'їзд відпоручників** пожарних філій „Сокола“ з львівского округа відбуде ся в неділю дня 25 с. м. Пожарні „Соколи“ з дальших околиць Галичини, котрі не дістали запрошеня на сей з'їзд, а бажали би вислати свого відпоручника, мають сейчас зголосити его поіменно, аби можна ему вислати запрошене. В програмі з'їзду находять ся справи великої ваги для дальшого розвитку руского Сокільства. — *Пожарна секция „Сокола“ у Львові.*

— **Вісти з України.** Київский ґен.-ґубернатор застановив видавництво одинокої на цілу Росию щоденної української часописи „Громадска Думка“, котру видавав в Києві Володимир Леонтович. Сими днями почне виходити в Києві нова щоденна часопись українська „Рада“, на видаване котрої дістав вже дозвіл український письменник Борис Грінченко. Сими днями появить ся в Києві український літературно-науковий місячник „Нова громада“ під редакцією Волод. Леотовича. Кождомісячна книжка мати-ме обем десятьох аркушів друку. Ціна з пересилкою на рік: в Росиї 7 рублів, за кордом 8 рублів 50 копійок. З Галичини можна передплачувати „Нову Громаду“ через книгарню Товариства ім. Шевченка у Львові (ул. Театральна ч. 1). — Про теперішні відносини на Україні так доносять до „Діла“ з Києва: „Реакция і адміністративна самоволя стала у нас така, що поняте про закон не істнує. Забрали і посадили вже чимало — сотки! — наших людий у тюрму, та не тільки не знати, за що, але і найблизша рідня не знає, де вони? що з ними? чи живі? — а коли їх увільнять, Бог оден знає. Ми, невольники, оджили зразу серцем, як почули рідне слово у себе дома, а тепер тим самим серцем болїємо важче, як кілька років тому. Така наша доля, бо така доля і нашого поневоленого народу...“ — Зміж визначних Українців арештовано минулого тиждня в Києві знаного письменника Стешенка, співробітника забороненого недавно дневника „Кіевскіе Отклики“. Рівночасно зі Стешенком арештовано ще одного члена редакциї тої ґазети — Василенка. Як скрізь в Росиї, так і на Україні не стає місця в тюрмах на арештованих, длятого пакують арештантів на купу, як оселедців у бочку, — до казні, де є місце на двацять людий, зганяють шісьдесять, через що вивязують ся по тюрмах небезпечні пошести. Але все-таки не стає місця, то уряд забирає доми приватні на тюрми.

— **IV. Загальні збори членів „Руского Народного Дому в Олеську“**, стоваришення зареєстрованого з обмеженою порукою, відбудуть ся дня 16 лютого 1906 року (пятниця) о год. 2 по полудни в канцеляриї громадского уряду в Олеську з слідуючим порядком дневним: 1. Відчитане протоколу з послідних загальних зборів. 2. Звіт дирекциї з діяльности і рахунків (предложене білянсу) за рік 1905. 3. Звіт ревізийної комісиї, затверджене замкненя рахункового білянсу і уділене дирекциї і раді надзираючій абсолюториї. 4. Розділ чистого зиску і ухвалене дивиденди. 5. Вибір двох членів і одного заступника до ради надзираючої на місце вильосованих. Колиб в означенім часї не зібрало ся вимагане статутом число членів (20), то о годині 2·30 по полуд. тогож дня відбудуть ся другі загальні збори без огляду на число членів (§ 22 д. статута). Право голосованя мають ті члени, котрі уплатили що найменше оден уділ (10 кор.) в цілости (§ 14 б).

— **Із Станиславова** доносять: Заходом викладової секциї Руского Товариства педаґоґічного в Станиславові відбудуть ся в місяцях лютім і марті отсї дальші популярні научні виклади в неділї: 18. с. м. виклад проф. Пр. Рубчука: Княжий период історії України, II. часть. — 25. с. м. виклад проф. Павла Чайківского: Молекули, атоми, всесьвітний етер, I. часть. — 4. марця виклад проф. Павла Чайківского: Молекули, атоми, всесьвітний етер, II. часть. — 11. марця виклад проф. др. Юліяна Гірняка: Фізика етеру з механістичного погляду. — 18. марця виклад проф. А. Крушельницкого: З нашої новійшої лірики. — 25. марця виклад проф. Пр. Рибчука: Постепенний розвиток української драматурґії. — Вступ по 10 сот. від особи; для учеників, міщан і селян безплатний. Дохід призначений на прив. школи, які удержує пед. Товариство у Львові. Виклади будуть відбувати ся в салї „Руской Бесіди“, ул. Казимирівска 10, поверх I. Початок точно о годині 6 вечером.

— **З драм. тов. ім. Котляревского.** На загальних зборах товариства відбутих дня 1 лютого с. р. вибрано виділ, котрий по своїм уконституованю дня 8 лютого с. р. представляє ся в слідуючий спосіб: Др. Кирило Студиньский голова, Лев Лопатиньский містоголова, Никола Войцеховский секретар, Олекса Пісецкий касиєр, Лев Смулка бібліотекар. Виділові: Михайло Волошин, Клим Гутковский, Іванна Гудиківна, Софія Лопатиньска, о. Стефан Мохнацкий, Брониcлав Бурбела, Анна Крушельницка. Заступники виділових: Казимир Рогошевский, Іван Олійник, Валерия Коцовска і Сафат Рубинович. На репрезентантів товариства в „Комітеті будови театру“ вибрано на сей рік дра Кирила Студиньского і Льва Лопатиньского.

— **Розбишацке ограблене склепу.** Ніхто не припускав би був доси, що у Львові може щось такого стати ся. Жертвою розбишацкого ограбленя став ся оногди склеп п. Максимовича, положений на розі улиць Хорунщини і Сокола, отже в місци положенім недалеко від майже найбільшого руху а на всякий спосіб в такім, де можна би уважати ся безпечним від крадежі і розбою на так великі розміри, як то стало ся в згаданім склепі. Здає ся, що злодії, котрих мусїло бути що найменше чотирох, отворили собі витрихом браму від каменицї о два кроки від помешканя сторожка і о кілька кроків від помешканя п. Максимовича і взяли ся вилупувати двері з сїний до склепу; вилупавши кусень футрини з риґлем, добули ся до середини і почали тут так голосно господарити, що зачув то аж сусїд фризиєр п. Федер, але гадав, що то персонал склеповий робить порядок по виході гостий. Добувшись до склепу забрали злодії паштет з дичини, варену шинку, велику скількість коробок з сардинками, кільканайцять фляшок реньского вина і горівки, цілі міхи кави і иньших товарів загальної вартости 2000 корон. Але найбільшу увагу звернули злодії на готівку. Розбивши склепове бюрко і бляшану скринку, забрали з неї готівкою 680 корон, дві акциї товариства кредитового на 1000 кор., одну книжочку галицкої каси ощадности на 760 корон, а одну книжочку каси ощадности і всїлякі папери подерли. Злодії вийшли відтак без всякої перешкоди тою самою дорогою, котрою прийшли і щезли без слїду, зробивши п. Максимовичеви шкоди на 6000 корон.

† **Померли:** О. Данило Грицай, парох в Михалевичах дрогобицкого деканата, упокоїв ся дня 4 с. м. в 78 р. житя, а в 53 сьвященьства; — Теодор Сидорак, ц. к. технїчний контрольор скарбової дирекциї в Терноноли, упокоїв ся дня 2 с. м. в 40 житя.

Телеґрами.

Відень 14 лютого. Угорский президент міністрів бар. Февварі був нині на авдиєнциї у Монарха.

Відень 14 лютого. В кругах посольских ходить чутка, що проект реформи виборчої має бути предложений палаті послів в понеділок дня 19 с. м.

Берно (моравске) 14 лютого. Намістництво зарядило на 27 с. м. і слідуючі дні трасу каналу Дунай-Одра і получення з Вислою від Вишкович до Шкечиня.

Альґесірас, 14 лютого. Вчерашнє засїданє тревало від години 3 до 5 по полудни. Нарада вела ся над реґуляміном митовим, котрий виготовив комітет редакцийний.

Париж 14 лютого. В сенатї відчитано письмо Фалїєра з донесенєм, що складає достоїньство президента сенату і висказує при тій нагоді подяку сенатови. Вибір нового президента сенату визначено на пятницю.

Париж 14 лютого. Президент Фалїєр прийме вівторок дня 200 с. м. ціле тіло дипльоматичне в торжественній авдиєнциї.

Петербург 14 лютого. Намістник Кавказу ґр. Воронцов-Дашков телеґрафує до царя з Тифлїсу під датою 12 с. м.: Ґен. Аліханов доносить, що в округї Лекчум явила ся у него депутация жителїв зі сьвятими образами і заявила, що піддає ся, та зложила присягу вірности. Так само зробили жителї в цїлій полудневій Ґеорґії. Подібні вісти надходять і з иньших сторін полудневого Кавказу.

Курс львівский.

Дня 13-го лютого 1906.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	552·—	562·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	580·—	586·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	300·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·50	—·—
Банку гіпот 4½%	100·60	101·30
4½% листи застав. Банку краєв.	101·50	—·—
4% листи застав. Банку краєв. .	99·20	99·90
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·50	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	99·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	99·10	99·80
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·70	100·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	100·80	101·50
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	99·—	99·70
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·30	100·—
„ м. Львова 4% по 200 кор.	97·50	98·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	90·—	98·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	52·—	54·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	33·30	35·30
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	57·—	63·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	25·50	27·50
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·41
Рубель паперовий	2·49	2·50
100 марок німецких	117·—	117·50
Доляр американьский	4·80	5·—

— **ТОВАРИСКА ЗАБАВА** — „Розмова цьвітів“. Звістна з своєї рухливости фірма пп. Кавчиньского і Оберского у Львові (ул. Кароля Людвика ч. 7) видала своїм накладом в рускім язиці нову товариску забаву під поданим заголовком. Ґадки на 64 карточках, уложив п. Денис Сумик. Видане представляє ся дуже хорошо, а забава займаюча і цікава. Хто купить, не пожалує. Набувати у накладців.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).